

[Udenrigsministeren]

se Bahaisamfund sammen med en række andre lande den 31. januar d.å. har deltaget i en fælles henvendelse til de iranske myndigheder. I henvendelsen understreges den uro, disse meddelelser har fremkaldt. Der henvises til de relevante bestemmelser i Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, og der anmodes om forsikringer om, at de religiøse mindretals rettigheder fuldt ud vil blive respekteret.

Det er en selvfølge, at regeringen i dette som i andre tilfælde løbende vurderer vore muligheder for at medvirke til at sikre, at de internationalt anerkendte menneskerettighedsregler respekteres.

Spm. nr. 163

Til *udenrigsministeren* (3/2 82) af:

Preben Lange (Grønl.):

»Vil ministeren bekræfte, at EFs ministerråd ved enstemmighed og i overensstemmelse med Euratomtraktatens artikler 76, 85 og 90 kan træffe beslutning om, at det grønlandske uran skal brydes, selv om lov om Grønlands hjemmestyre § 8 fastslår, at Grønlands naturgivne ressourcer kun kan udnyttes i henhold til aftale mellem regeringen og landsstyret?«

Besvarelse (15/2 82):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Som meddelt i daværende udenrigsøkonomiminister Ivar Nørgaards svar i folketinget af 14. juni 1973 på spørgsmål (nr. 250) fra folketingsmedlem Moses Olsen af 4. juni 1973 kan Danmark sige nej og fastholde sit nej, såfremt EF skulle ønske brydningen af det grønlandske uran iværksat.

De af spørgeren nævnte artikler i Euratomtraktaten fastsætter en i forhold til traktatens art. 204 forenklet procedure for ændringer i traktatens kapitel VI om forsyning, kapitel VII om sikkerhedskontrol og kapitel VIII om ejendomsret. Art. 204, der er den generelle regel i Euratomtraktaten for traktatændringer, kræver medlemsstaternes ratifikation, hvilket ikke er nødvendigt, når det drejer sig om ændringer i henhold til art. 76, 85 og 90. En ændring i medfør af disse artikler kræver dog under alle omstændigheder enstemmighed, som også anført af spørgeren selv.

Skulle således Kommissionen stille forslag om f. eks. ændring af traktatens art. 70 (citeret i daværende udenrigsøkonomiminister Ivar Nørgaards svar) om indførelse af en pligt for medlemsstaterne til at fremme prospektering og minedrift, vil man fra dansk side kunne modsætte sig en sådan ændring.

Spm. nr. 164

Til *ministeren for offentlige arbejder* (3/2 82) af:

Bollmann (CD):

»Vil ministeren tage initiativ til, at DSB i lighed med private virksomheder giver adgang til oprettelse af praktikpladser for maskinmesteraspiranter?«

Begrundelse

Det forekommer besynderligt, at DSB i egenskab af et stort rederi og med de nødvendige uddannelsesfaciliteter både i land og om bord ikke deltager i uddannelsen af de maskinmestre, som både DSB selv som offentlig virksomhed og andre virksomheder har rigelig anvendelse for.

Besvarelse (12/2 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

DSB har igennem flere år stillet praktikpladser til rådighed for maskinmesteraspiranter i land – ved centralværkstedet i Århus – men der har indtil 1981 ikke været etableret praktikpladser på DSBs færger og skibe.

I betragtning af den maskinmesteruddannede styrke, der beskæftiges ved DSB, ca. 360 mand, har DSB imidlertid fundet det naturligt også at indgå som praktiksted til søs på linie med andre rederier.

Fra foråret 1981 er der således etableret en forsøgsordning med ca. 10 praktikpladser i DSB-færger, og på indeværende tidspunkt har 2 maskinmesteraspiranter rettet henvendelse til DSB. Det drejer sig om 2 aspiranter fra Århus Maskinmesterskole, som nu forretter praktiktjeneste på Kalundborg-Århusoverfarten.

Når DSB har foretrukket etablering af en forsøgsordning, hænger det sammen med, at ikke alle DSBs færger er lige egnede i uddannelsesøjemed. Efter et års tid vil DSB